

handler om de dyktige forskerne og den imponerende kunnskapsproduksjonen NUPI leverer. Og selv om seminarer og offentlig tilstedeværelse er viktig, vil alltid de seriøse, faglige bidragene være NUPIs *raison d'être*. Her kan NUPIs forskere være stolte over kunnskapen som er produsert gjennom femti år! Her ved Fafo ser vi frem til et fortsatt godt samarbeid med våre kolleger på NUPI og gleder oss til fortsettelsen.

Gratulerer, NUPI er på plass!

Hilsning fra DIIS

NANNA HVIDT

DIIS

Et stort tillykke med de 50 år lyder her fra DIIS i Danmark. 50 år kan lyde af meget, men NUPI er godt nok ikke det ældste af institutterne i Norden. Den ære må Utrikespolitiska Institutet (UI) i Sverige have med sin grundlæggelse i 1938. Men NUPI er alligevel 'the grand old man' for os i Danmark. Hvorfor nu det? Det hænger muligvis sammen med, at Norge tidligere end de andre nordiske lande satsede på forskning i udenrigs- og sikkerhedspolitik og på sammenspil mellem forskning og politikere. Det er der kommet meget godt ud af. NUPI og NUPI-forskerne har således haft betydelig indflydelse – og vel voksende – på norsk udenrigs- og sikkerhedspolitik, og har bidraget til debat og opinionsudvikling. Norsk politik har fået markant innovative bidrag fra NUPI, og lad mig her blot nævne Barents-initiativet og Oslo-processen.

Især på to områder har NUPI skilt sig ud fra de øvrige institutter i Norden. Den ene er, at flere personer med NUPI-baggrund har haft ministerposter; den anden er at NUPI har været i stand til at rekruttere personer med en fremtrædende position i det private erhvervsliv og i politik. Disse to træk kombineret med at topkræfterne blev hentet i det brede forskermiljø i Norge, har gjort NUPI til noget enestående.

Set her fra København har NUPI bidraget til åbenhed og kvalitet i norsk udenrigs- og sikkerhedspolitisk debat. Det har I grund til at være stolte af. Vi siger tillykke med de forgange 50 år og ønsker jer fortsat fremgang.

Mange nye konstellationer ser dagens lys på den internationale scene i disse år, og de nordiske lande har i en årrække haft flere divergenser

end tidligere på den udenrigs- og sikkerhedspolitiske front. Der er tegn på, at det ændrer sig i disse år. I mine fødselsdagslykønskninger lader jeg også indgå et ønske om et nyt og stærkere samarbejde mellem de nordiske forskningsinstitutioner på udenrigs-, sikkerheds- og udviklingspolitiske spørgsmål.

En ung forskers møde med NUPI

ERIK BEUKEL
SENIORFORSKER, DIIS

I 1971 blev jeg ansat som amanuensis – det hed det dengang – i statskundskab ved det daværende Odense Universitet (fra 1998 Syddansk Universitet), og der var ingen tvivl om, at jeg i min forskning ville fokusere på udenrigs- og sikkerhedspolitik. I Danmark foregik den udenrigspolitiske forskning i alt overvejende grad på universiteterne. Der eksisterede et «Dansk Udenrigspolitisk Institut», der var blevet oprettet få år tidligere, men dets yderst begrænsede ressourcer rakte alene til enkelte forskningsstipendier til forskere med bestemte projekter samt en deltidssekretær, som primært tog sig af administrative forhold vedr. bl.a. seminarer med deltagelse af universitetsforskere, politikere og embedsmænd.

Det var baggrunden for, at det langt mere omfattende norske forskningsmiljø, der var samlet i NUPI, hurtigt kom i fokus som en vigtig nordisk kontakt og inspirationskilde for en nybegynder. NUPI blev på flere måder et forbillede op gennem '70'erne for danske udenrigspolitiske forskere spredt på tre universiteter og for forskningsinteresserede officerer. De mange NUPI-rapporter og andre publikationer fra instituttet i Oslo blev studeret med stor interesse, og det var et *must* at følge med i *Internasjonal Politikk*, der samtidig var det mest oplagte nordiske tidsskrift at søge egne manuskripter optaget i.

Blandt de større bøger og artikler, NUPI-forskere offentliggjorde, var de mest relevante for en ung dansk forsker med særlig interesse for sikkerhedspolitik Johan Jørgen Holst *Norsk sikkerhetspolitikk i strategisk perspektiv* (1967), som Holst havde skrevet, mens han var stipendiat ved Forsvarets forskningsinstitut. Også Arne Olav Brundtlands artikler fra midten af 1960'erne om den såkaldte nordiske balance fangede min interesse. Alle-